

■ Μάρτυς τῆς θεοσδότου Ἀργίας τῆς Κυριακῆς

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Δαμιανὸς ὁ Νέος

† 14η Φεβρουαρίου 1568

Ἱεραπόστολος

Ὁ Δαμιανὸς γεννήθηκε στὸ Μυρίχοβο τῶν Ἀγράφων γύρω στὸ 1500.

Νέος, ἀφοῦ ἐκάρη Μοναχὸς στὴν Ἀγιορείτικη Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου, ἀναχώρησε γιὰ ἐρήμους τόπους τοῦ Ὄρους. Ἐκεῖ γιὰ τρία ἔτη, ὑποτασσόμενος σὲ κάποιον Γέροντα Δομέτιο, ἔζησε ἄκρως ἀσκητικὸ βίο, προετοιμαζόμενος γι' αὐτὸ ποῦ ὁ Κύριος τὸν προόριζε.

Στὸ πέρας τῆς τριετίας, ὁ Ὁσιος ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέει: «Δὲν πρέπει νὰ ἀναζητᾶς μόνο τὸ συμφέρον σου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων». Ἐτσι ἀναχώρησε στὰ χωριὰ τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου ἐκήρυττε ἐπανευαγγελίζοντας τοὺς «ραγιάδες».

Κάποιοι ὅμως «Χριστιανοὶ» τὸν ἀποκαλοῦσαν πλάνο καὶ τὸν κατέτρεχαν. Ὁ ἴδιος δὲν ἀπαντοῦσε στὶς κατηγορίες καί, γιὰ νὰ εἰρηνεύσουν οἱ ἀντιδρῶντες, ἀναχώρησε περιοδεύοντας σὲ χωριὰ τῆς Ὀσσας, κηρύττοντας τὸν θεῖο λόγο.

Κυνηγημένος ὅμως καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, δίδαξε στὰ χωριὰ τῶν Ἀγράφων, ἀπ' ὅπου καὶ καταγόταν. Ἐκεῖ, κατὰ τὴν παράδοση, ἔκτισε τὴν Μονὴ τῆς Παναγίας Πελεκητῆς.

Ὅμως οὔτε καὶ ἐκεῖ, συνεργεῖα τοῦ διαβόλου, ἐγίνε δεκτός. Τότε ἀναχώρησε πάλι γιὰ τὴν Ὀσσα. Στὸ χωριὸ Σελίτσανη (Ἀνατολή), βρῆκε ὁ Ἱεραπόστολος δεκτικὲς ψυχές.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Πελεκητής.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδόδρου Ἁγίας.

Ἐκεῖ, ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρέμεινε ἐργαζόμενος, ἐνῶ βρῆκε πόρους, ὥστε νὰ κτίσει ἓνα Μοναστήρι, τὸν Τίμιο Πρόδρομο. **Ἐ**κεῖ, καὶ στὸ Ἀσκηταριό του, ποὺ σώζεται ὡς σήμερα, πηγαιναν πολλοὶ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν γιὰ νὰ ἀκούσουν τὰ κηρύγματά του καὶ νὰ πάρουν τὴ συμβουλή του.

Διδασκαλία τοῦ Ὁσίου περὶ Κυριακῆς Σύλληψή του

Στις ἀρχές τοῦ 1568, ἐνῶ δίδασκε στὴ Βουλγαρινὴ (Ἐλαφο), συνελήφθη ἀπὸ Ὀθωμανούς, ποὺ τὸν ἔστειλαν στὸ Μουλα̃ (Δικαστὴ) τῆς Λάρισας.

Ἡ κατηγορία ἦταν ὅτι ἐμπόδιζε τοὺς Χριστιανούς νὰ πουλᾶνε καὶ νὰ ἀγοράζουν τὶς Κυριακές, καθὼς καὶ ὅτι τοὺς στερέωνε στὴν πίστη.

Ἡ Κυριακὴ γιὰ τὸ Ὀθωμανικὸ κράτος δὲν ἦταν ἀργία, ἀντίθετα Σάββατα καὶ Παρασκευές, ἱερὲς ἡμέρες γιὰ Ἑβραίους καὶ Μουσουλμάνους, δὲν ὀργανώνονταν ἀγορές.

Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, πιστὸς στὴν διδασκαλία τοῦ Δαμιανοῦ, ἔλεγε δύο αἰῶνες ἀργότερα:

Τὸ Ἀσκηταριὸ τοῦ Ἁγίου Δαμιανοῦ.

«**Π**ρέπει νὰ χαιρώμεθα περισσότερο τὴν Κυριακὴ, ποὺ εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας. **Ν**ὰ ἐργαζώμεθα τὶς ἕξι ἡμέρες γιὰ τὰ μάταια, γῆινα καὶ ψεύτικα, καὶ τὴν Κυριακὴ νὰ πηγαίνουμε στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ στοχαζώμεθα ἁμαρτίες, θάνατο, κόλαση, παράδεισο, τὴν ψυχὴν μας καὶ ὄχι νὰ ἐργαζώμεθα καὶ νὰ πραγματευώμεθα. **Τ**ὸ κέρδος τῆς Κυριακῆς εἶναι κατηραμένο, βάνετε φωτιὰ καὶ κατάρρα στὸ σπίτι σας καὶ ὄχι εὐλογία» (Διδαχὴ Δ').

Μαρτύριο

Στήν Λάρισα ὁ Ὅσιος Δαμιανὸς ξυλοκοπήθηκε ἄγρια, τοῦ φόρεσαν βαριὲς ἀλυσίδες σὲ λαιμὸ καὶ πόδια καὶ ρίχτηκε στήν σκοτεινὴ φυλακὴ, ὅπου γιὰ δεκαπέντε ἡμέρες ὑποβαλλόταν σὲ συνεχῆ βασανιστήρια γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του.

Τελικά, ὁ Δικαστὴς εξαγριωμένος ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἁγίου, διέταξε τὴν 14η Φεβρουαρίου 1568 νὰ τὸν κρεμάσουν στήν «φούρκα».

Οἱ δῆμιοι τὸν κρέμασαν στήν περιοχὴ Ξυλοπάζαρο τῆς Λάρισας (σὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Βενιζέλου, πρὸς τὸ ποτάμι).

Καθὼς ὅμως κάποιος βάρβαρος Ὄθωμανὸς τὸν χτύπησε μὲ τσεκούρι στὸ κεφάλι, κόπηκε τὸ σκοινί. **Στὴν** συνέχεια, ἤμιθανῆς, ρίχθηκε στήν πυρὰ.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας μέρας, ὅλα εἶχαν τελειώσει. **Τῇ** στάχτη του τὴν ἔριξαν στὸν Πηγεῖο.

Φοβόντουσαν οἱ Ὄθωμανοὶ καὶ τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου, ἐπειδὴ γνώριζαν τὴν τιμὴ ποῦ ἀπονέμουν οἱ Χριστιανοὶ στὰ ἅγια Λείψανα. **Ἦξεραν** ὅτι ἡ ὑπαρξὴ τους θα διαιώνιζε τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου. **Καὶ** αὐτὴ τὴν μνήμη ἤθελαν νὰ ἐξαλείψουν. **Δὲν** τὸ κατόρθωσαν. **Ἔτσι** ἔλαβε ὁ Ὅσιομάρτυρας Δαμιανὸς τὸν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου.

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ ὁ Ὅσιος Δαμιανός. Τοιχογραφία Ἰ. Μ. Παναγίας Πελεκητῆς (1666).

Ἡ Παρακαταθήκη

Ὁ Ὅσιομάρτυρας Δαμιανὸς ἀναδείχθηκε μὲ τὴν Διδασκαλία του καὶ τὸ μαρτυρικὸ του θάνατο πρόδρομος τῶν Μεγάλων Διδασκάλων τοῦ Γένους. **Ἄς** παραδειγματίσει ἡ Διδασκαλία του καὶ στοὺς σημερινοὺς χαλεποὺς καιροὺς.

* * *

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εὐφράνθητι σήμερον, ἡ ἐν Κισσάβω Μονή, καὶ Λάρισα σκίρτησον, Δαμιανῶ ἡ σεπτῇ πανήγυρι, πάρεστι· δεῦτε ὃν καὶ συμφώνως, ἐν αὐτῇ τῷ Σωτῆρι, ἄσωμεν ἐν αἰνέσει, τῶτον ἀνευφημῶντες· αὐτῶ ταῖς ἰκεσίαις, ὅπως σωζώμεθα.

+

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 371/Ἄνοιξις-Καλοκαίρι 2014, σελ. 4-5. Ἀπὸ τὸ Ἱστολόγιο «Ἀκτίνες», 13.2.2013, τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ἀθ. Οἰκονόμου, Δασκάλου. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.